

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **MI-JANEČEK, spol. s r.o.**, IČ 60699795
sídlem Šumavská 525/31, 612 64 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Alenou Pokornou Malachovou
sídlem Pařížská 67/11, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. 44806/19/5200-11431-712433

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne

8. 6. 2018, č. j. 3123219/18/3001-51521-711470, a č. j. 3123451/18/3001-51521-711470, kterými správce daně doměřil žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“); podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 23. 5. 2018, daň z příjmů právnických osob (dále jen „daň“) za zdaňovací období 2012 a 2013 vyšší o částku 709 460 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 141 892 Kč.
2. Správce daně tak učinil v důsledku skutečnosti, že žalobci vyloučil daňové náklady, uplatněné žalobcem v předmětném zdaňovacím období, neboť dle názoru správce daně u žalobce vyvolávaly pochybnosti uvedené dodávky služeb (reklamní činnosti, vypracování průvodních dokumentací k zakázkám či ekonomických rozborů, grafického návrhu a výstavby webových stránek, kontrolní činnosti) a zboží (různých druhů dílců pro strojírenskou činnost) ze strany jeho dodavatelů, společností AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. a INO KONTECH s.r.o., u nichž žalobce neprokázal uskutečnění předmětných plnění v deklarovaném rozsahu, čase a deklarovaným dodavatelem. Správce daně také neuznal žalobci snížení základu daně o zánik pohledávky z roku 2008 z důvodu uzavření dohody o narovnání, neboť měl správce daně pochybnosti, zda se ve skutečnosti nejedná o opravu účetní chyby z roku 2008, učiněnou po lhůtě k doměření daně. Žalobce tyto pochybnosti (přes výzvu k prokázání skutečnosti dle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 daňového řádu) v rámci daňové kontroly neodstranil, a proto správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal svůj nárok na uplatnění předmětných nákladů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v žalobě rekapituluje průběh daňového řízení, včetně jednotlivých prováděných důkazů a závěrů, které správce daně, resp. žalovaný z těchto důkazů vyvodili. Nad rámec této rekapitulace pak žalobce uvádí, že z provedeného dokazování je zjevné, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že k uskutečnění předmětných plnění skutečně došlo. Žalovaný také podle žalobce porušil zásadu volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť při rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a provedené důkazy hodnotil tendenčně a k tíži žalobce. Žalobce unesl své primární důkazní břemeno tím, že předložil úplné a řádně vedené účetnictví a další důkazy. Naopak správce daně následně nepřenesl důkazní břemeno zpět na žalobce, neboť nepředložil důkazy dostatečné síly, aby prokázal, že obchody žalobce proběhly jiným způsobem, než jak deklaroval v účetních dokladech žalobce.
4. Žalovaný vůbec nevzal v potaz, že deklarované náklady byly nepochybně vynaloženy v prokazatelné výši, žalobce je vynaložil v souvislosti se snahou o dosažení zdanitelných příjmů a měly časovou souvislost s posuzovaným zdaňovacím obdobím. Platba za poskytnuté služby či zboží od žalobce vždy skutečně odešla a žalobce ověřil shodu mezi příjemcem této platby a dodavatelem. Žalovaný taktéž nezákonně přičítá k tíži žalobce, že jeho dodavatelé jsou pro místně příslušné správce daně nekontaktní, nepřihlédl k důkazům, které by mohly dodání zboží či služby těmito dodavateli potvrdit a provedení dalších důkazů odmítl.

5. Co se týče neuznaného nákladu pro snížení základu daně z důvodu zániku pohledávky na základě uzavření dohody o narovnání, žalobce uvádí, že žalovaný nesprávně povahu snížení pohledávek z důvodu uzavření dohody o narovnání, přičemž se dle žalobce nejedná o odpis pohledávky, a tudíž daňově neuplatnitelný výdaj. Konečně žalobce uvádí, že daňová kontrola byla ze strany správce daně provedena nezákonně, neboť ve správním spisu není zachycen údaj o úřední osobě, která je oprávněna jednat jménem státu v té které fázi daňové kontroly.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek, kdy jsou do značné míry totožné s odvolacími námitkami žalobce v řízení o odvolání proti napadeným dodatečným platebním výměrům, toliko rekapituluje svou argumentaci, vyjádřenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Setrvává tak na svém stanovisku, že postup správce daně, resp. žalovaného byl v souladu se zákonem.
7. Obdobně žalobce v replice k vyjádření žalovaného pouze reformuluje své argumenty ohledně nepřenesení důkazního břemene ze správce daně na žalobce, resp. neunesení důkazního břemene správcem daně.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně, na jehož základě neuznal žalobci snížení základu daně o náklady účelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů v podobě služeb (reklamní činnosti, vypracování průvodních dokumentací k zakázkám či ekonomických rozborů, grafického návrhu a výstavby webových stránek, kontrolní činnosti) a zboží (různých druhů dílců pro strojírenskou činnost), a to zejména z důvodu, že žalobce neprokázal uskutečnění plnění od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu, a také z důvodu snížení základu daně o náklady, které nemají časovou souvislost se zdaňovacím obdobím, v němž byly uplatněny.
10. Žalobce ve svých daňových přiznáních uplatňoval nárok na odpočet účelně vynaložených nákladů na dosažení, zajištění a udržení příjmů, od základu daně za zdaňovací období 2012 a 2013. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je plátce oprávněn odečíst od základu daně výdaje (náklady), vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
11. Nejpodstatnější námitka žalobce spočívá v tvrzení, že žalovaný neunesl důkazní břemeno při vyjádření pochybností o správnosti a úplnosti účetní dokumentace žalobce, kterou tento primárně prokazoval splnění podmínek pro snížení základu daně o sporné náklady, tak aby bylo důkazní břemeno ohledně vyvrácení pochybností žalovaného přeneseno zpět na žalobce.
12. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále „*pokud to vyžaduje průběh řízení,*

může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“.

13. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).
14. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud přezkoumal průběh daňové kontroly žalobce, a dospěl k závěru, že na žalobce přešlo důkazní břemeno ve vztahu k prokázání výše správcem daně požadovaných skutečností, neboť správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce splnil formální podmínku pro odečtení účelně vynaložených nákladů od základu daně tím, že předložil správci daně doklady, dle nichž došlo k poskytnutí předmětných služeb a zboží. Žalobce ve zdaňovacím období uplatnil pro účely snížení základu daně za zdaňovací období 2012 náklady na reklamu na motoristických soutěžích, grafický návrh webpage a kontrolu na zakázce a technickou pomoc od společnosti AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. Za zdaňovací období 2013 pak žalobce uplatnil pro účely snížení základu daně náklady na reklamu na motoristických soutěžích, grafický návrh, výrobu reklamní tabule a reklamní služby na fotbale, kontrolu montáže, vypracování průvodní a technické dokumentace, vč. zajištění montáže na zakázku, grafický návrh a výstavbu webových stránek, vypracování ekonomického rozboru a dodání různých dílců pro činnost žalobce od společnosti INO KONTECH s.r.o.
15. Správce daně však na základě vlastní vyšetřovací činnosti zjistil, že žalobce má se svými dodavateli, AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. a INO KONTECH s.r.o., uzavřeny, pokud vůbec, velmi vágní smlouvy, z nichž nebylo možno ověřit rozsah poskytnutých plnění ani

čas poskytnutí či cenu za poskytnutých plnění. Správce daně proto přistoupil k dalšímu zjišťování skutkového stavu pro účely přezkumu splnění podmínek pro uplatnění účelně vynaložených nákladů ke snížení základu daně. Dle zjištění správce daně byli deklarovaní dodavatelé shodně zastoupeni při jednání s žalobcem J. R. (na základě plné moci, resp. v pozici statutárního orgánu). Obě společnosti byly v době vedení daňové kontroly pro místně příslušné správce daně nekontaktní, sídlily na virtuální adrese a nezveřejňovaly účetní závěrky, nebylo proto možno tvrzení žalobce ověřit v jejich účetnictví. AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. neměla v době poskytnutí plnění žádné zaměstnance, INO KONTECH s.r.o. měla zaměstnance tři, včetně J. R.

16. Ve vztahu k nákladům žalobce na umístění reklamy na závodní automobily při automobilových závodech žalovaný poukázal na rozpory v tvrzení J. R. v čestném prohlášení, zaslaném správce daně v řízení o daňové kontrole, a při výpovědi J. R. jako svědka. Ten totiž v čestném prohlášení uvedl, že na základě svých znalostí s realizačními týmy automobilových soutěží zajistil umístění loga žalobce na tyto automobily, ve svědecké výpovědi však uvedl, že služba byla realizována subdodavatelí na klíč, aniž by však byl schopen vyjmenovat jakoukoliv podrobnost o samotném plnění nebo identifikovat kteréhokoliv ze subdodavatelů. Žalovaný taktéž vzal v potaz informace, které správce daně získal od majitelů závodních automobilů, na nichž bylo umístěno logo žalobce.
17. V případě reklamní činnosti ze strany AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. správce daně zjistil, že smlouva o zajištění reklamy mezi touto společností a majitelem předmětného automobilu byla uzavřena ve prospěch této společnosti (tedy smlouvou se majitel automobilu zavazoval k propagaci AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o.). Cenu za propagaci přitom AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. majiteli automobilu nikdy neuhradila. V případě reklamní činnosti ze strany INO KONTECH s.r.o. správce daně zjistil, že majitel závodního automobilu umístil logo žalobce na automobil po předchozí domluvě s J. R. sám a bezplatně, a žalovanému tak vnikly pochybnosti o vazbě mezi realizací předmětné reklamní služby a činností INO KONTECH s.r.o.
18. Co se týče dalších služeb, poskytnutých žalobci společností AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o., žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nevěděl, kdo zpracoval návrh grafického designu webpage pro žalobce, jednal pouze s panem R. V čestném prohlášení J. R. uvedl, že grafický design webpage byl vyhotoven AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o., ačkoliv ve svědecké výpovědi uvedl, že tato služba byla zajištěna subdodavatelským způsobem, aniž by byl schopen uvést subdodavatele této služby, nebyl schopen poskytnout jakékoliv podrobnosti předmětného obchodního případu a odmítl se vyjádřit na dotaz správce daně, který ze tří předložených vzhledů webových stránek žalobce měl být předmětem poskytnutých služeb. Žalovaný také uvedl, že dle zjištění správce daně měly webové stránky žalobce vzhled, který žalobce označil za ten, který pro něj vypracovala AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o., nejméně od 10. 11. 2001, a na těchto webových stránkách byla uvedena informace o autorství FLASH4SHOCK.com, k čemuž se J. R. taktéž nevyjádřil, resp. mu název tohoto studia nic neřekl.
19. Stejně jako v případě služby návrhu grafického designu pro webpage pak i v případě služeb kontroly na zakázkách, včetně vypracování průvodní dokumentace, technické pomoci a vykonaného dozoru u montáže žalovaný shledal rozpor mezi tvrzeními J. R. učiněnými

v čestném prohlášení a v následné svědecké výpovědi. Tento rozpor byl opět shledán ve způsobu poskytnutí předmětných služeb (přímé poskytnutí dle čestného prohlášení oproti tvrzení o zprostředkovaném poskytnutí při svědecké výpovědi). Svědek nebyl v rámci svědecké výpovědi schopen uvést žádnou konkrétní okolnost poskytnutých služeb – nepamatoval si žádného subdodavatele, neznal místa, kde probíhala kontrolní měření, nepamatoval si osoby, které měly kontroly zakázek provádět, nevěděl, v čem konkrétně poskytnuté služby spočívaly, nebyl schopen zdůvodnit vyznačení údajů v dokumentaci, ačkoliv to mělo označovat kontrolované údaje.

20. Co se týče dalších služeb, poskytnutých žalobci společností INO KONTECH s.r.o., tak žalovaný shledal, že na základě vyšetřovací činnosti správce daně není patrné, že by v roce 2013 webové stránky žalobce prošly grafickou změnou. Zároveň ve zdrojovém kódu webových stránek v podobě, jež žalobce označil za dodanou společností INO KONTECH s.r.o., byl uveden jako autor „P. D.“, k čemuž se J. R., který měl službu pro žalobce zajišťovat, nebyl schopen nijak vyjádřit. Ve svědecké výpovědi pak J. R. opět uvedl, že služba grafického návrhu a výstavby webových stránek žalobce byla dodána prostřednictvím subdodavatelů, aniž by jediného byl schopen identifikovat. Stejně jako v případě tvorby grafického designu webových stránek společností AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. J. R. odmítl označit na dotaz správce daně vzhled webových stránek žalobce, který měl být předmětem poskytnutých služeb ze strany INO KONTECH s.r.o.
21. Žalovaný dále vycházel z výpovědi svědka i ve vztahu ke službám, spočívajícím v tvorbě průvodní či technické dokumentace, kontroly montáže a kompletaci montáže. Svědek J. R. nebyl v rámci svědecké výpovědi schopen uvést žádnou konkrétní okolnost poskytnutých služeb – nepamatoval si žádného subdodavatele, neznal místa, kde probíhala kontrola montáže probíhat, nepamatoval si osoby, které měly kontrolu montáže provádět, nevěděl, v čem konkrétně poskytnuté služby spočívaly. Ze stejných důvodů, tedy absence jakýchkoliv podrobností k poskytnutému zboží či službám ze strany J. R., pak vznikly správci daně pochybnosti taktéž k splnění podmínek pro uplatnění nákladů žalobce na vypracování ekonomické studie a dodání dílců pro činnost žalobce.
22. Konečně pochybnosti ve vztahu k faktickému uskutečnění služby pro žalobce, spočívající v umístění reklamy na fotbalovém hřišti TJ Čechie Zastávka, od deklarovaného dodavatele a ve zdaňovacím období 2013, vznikly žalovanému z důvodu rozporných tvrzení J. R. v čestném prohlášení a následné svědecké výpovědi ohledně umístění reklamy, povaze reklamní plochy (zda se jednalo o tabuli či plachtu), dále z důvodu, že žalobce nebyl schopen vypovědět jakoukoliv podrobnost o této službě, a ze skutečnosti, že na základě vlastní úřední činnosti správce daně zjistil, že fotbalový zápas, který byl zaznamenán na fotodokumentaci, kterou žalobce prokazoval skutečnou realizaci reklamních služeb, se měl konat v roce 2014.
23. Dle krajského soudu jsou tyto pochybnosti dostatečně důvodné proto, aby žalovaný přenesl důkazní břemeno ohledně splnění podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů zpět na žalobce. Ze zjištěného skutkového stavu totiž není zjevné, zda byly předmětné služby či zboží žalobci poskytnuty deklarovanými dodavateli AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. a INO KONTECH s.r.o. v deklarovaném množství a čase, neboť existují rozpory ve skutkových zjištěních, týkajících se způsobu dodání (přímo

či subdodavately) i rozsahu předmětných služeb a zboží, společnosti AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. a INO KONTECH s.r.o. jsou nekontaktní, u svědka J. R., který měl být hlavním koordinátorem služeb pro žalobce ze strany AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. a INO KONTECH s.r.o. existují rozpory mezi tvrzeními v čestném prohlášení a jeho svědeckou výpovědí a tento svědek není schopen poskytnout jakékoliv detailnější informace o poskytnutí kterékoliv ze služeb či zboží žalobci (včetně označení subdodavatelů, kteří dle jeho výpovědi měli reklamní činnost zajišťovat).

24. Poslední z uvedených má přitom dle krajského soudu největší vliv na pochybnosti o splnění podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů žalobcem. J. R. totiž měl být na základě informací z celého průběhu daňového řízení tím, kdo zajišťoval, organizoval a předával služby či zboží žalobci, vykonával dohled nad řádným plněním obchodů mezi žalobcem a deklarovanými dodavateli, a představoval klíčové propojení mezi žalobcem a jeho deklarovanými dodavateli. Svědecká výpověď tohoto svědka je však nekonkrétní, vyhýbavá, dle krajského soudu je z výpovědi seznatelné, že J. R. neměl v době konání svědecké výpovědi povědomí o tom, v čem spočívalo plnění, které měly společnosti AIMMI ADVERTISEMENT s.r.o. a INO KONTECH s.r.o. poskytnout žalobci, kdo tyto služby poskytl a jakým způsobem. Je tak dle krajského soudu zcela pochopitelné, že žalovanému vznikly důvodné pochybnosti o tom, zda deklarovaní dodavatelé žalobci zboží či služby v deklarovaném rozsahu skutečně poskytl, když osoba, která v zastoupení těchto společností měla dodání veškerých služeb a zboží zajišťovat, o těchto obchodech v podstatě nic nevěděla.
25. Krajský soud taktéž poukazuje na skutečnost, že žalobní argumentace je v tomto ohledu poměrně kusá, žalobce vždy ke konkrétnímu zpochybněnému nákladu v podstatě uvádí, že faktické uskutečnění dodávky služby či zboží a s tím vzniklé náklady žalobce nebyly žalovaným zpochybněny, a že žalovaný neunesl důkazní břemeno, neboť nepředložil dostatečné důkazy k prokázání toho, že se obchodní případy uskutečnily jiným, než žalobcem deklarovaným způsobem. Krajský soud připomíná, že na obecně formulované žalobní námitky, tj. nevytkne-li žalobce napadenému rozhodnutí vady v dostatečně konkrétní rovině, může soud reagovat rovněž obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37). Míra precizace žalobních námitek totiž určuje také způsob jejich vypořádání – čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může soud přistoupit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014-15).
26. Krajský soud proto opakuje, že povinností žalovaného není prokazovat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. To dle krajského soudu žalovaný v nyní projednávané věci učinil, a žalobce žádným způsobem jeho závěry nenapadá.
27. Žalobce dále tvrdí, že správce daně neprovedl řádné důkazní řízení, čímž porušil právo žalobce na spravedlivý proces, aniž by tuto námitku blíže specifikoval. Krajský soud k tomu uvádí, že dle § 88 odst. 1 daňového řádu probíhá hodnocení důkazů v průběhu

seznámení daňového subjektu s výsledky kontrolního zjištění. Postup správce daně při seznámení žalobce s výsledky kontrolního zjištění přitom žalobce nenapadá. Tato námitka tak taktéž nemůže být shledána důvodnou.

28. Co se týče neuznaného snížení základu daně o náklad v podobě zaniklé pohledávky na základě uzavření dohody o narovnání, krajský soud k tomu uvádí, že se argumentace žalobce míjí s důvody pro neuznání tohoto nákladu jako účinného ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Z napadeného rozhodnutí je totiž zjevné, že důvodem pro neuznání tohoto nákladu byla skutečnost, že žalovaný považoval uzavření dohody o narovnání mezi žalobcem a MH METAL s.r.o. za způsob, jakým se žalobce pokusil napravit svou chybu v účtování z roku 2008 po uplynutí lhůty ke stanovení daně, nikoliv narovnání právních vztahů mezi žalobcem a touto společností. Žalobce naproti tomu napadá neuznání předmětného nákladu z důvodu, že se jej žalovaný snažil podřadit pod částečný odpis již existující pohledávky a s tím spojené náklady následně považovat za daňově neuznatelné dle § 25 odst. 1 zákona o daních z příjmů nebo podobnou myšlenkovou konstrukcí tyto náklady prohlašovat za neúčinné. Následně žalobce uvádí důvody, proč by nemělo být snížení pohledávky na základě dohody o narovnání považováno za odpis pohledávky. Jak již však krajský soud uvedl, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec netvrdí, že by snížení pohledávky dohodou o narovnání mělo být považováno za odpis pohledávky – žalovaný dospěl k závěru, že ke snížení pohledávky žalobce dohodou o narovnání vůbec nedošlo, proto nemohl žalobci vzniknout ve zdaňovacím období 2012 účinný náklad.
29. Konečně námitku procesního pochybení žalovaného, resp. správce daně v řízení o daňové kontrole považuje krajský soud taktéž za nedůvodnou. Krajskému soudu není známo, z čeho žalobce dovozuje, že by měl správce daně úřední povinnost sdělit žalobci, které konkrétní úřední osoby jsou v té které konkrétní fázi pověřeny vedením daňové kontroly. Dle § 12 odst. 4 daňového řádu takovou informaci správce daně sdělí daňovému subjektu na požádání. Ze znění předmětného ustanovení *a contrario* vyplývá, že nepožádá-li daňový subjekt o takovou informaci, není povinností správce daně takovou informaci daňovému subjektu poskytnout. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by o takovou informaci žalobce požádal. Nadto je potřeba uvést, že i kdyby krajský soud námitku žalobce shledal důvodnou, žalobce v žalobě vůbec neuvádí, jakým způsobem by mělo takové pochybení zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv, což je jednou z podmínek úspěšnosti žalobní námitky při přezkumu postupu správních orgánů správním soudem.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu